

## THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

### SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; [www.stnicholaschurch.net](http://www.stnicholaschurch.net)



Biserica Sfântul Nicolae vă invită la Seminarul

## PATERNITATEA DUHOVNICEASCĂ.

Cu binecuvantarea IPS Mitropolit Nicolae, Părintele Protosinghel Hrisostom de la Mănăstirea Putna va susține în biserica noastră trei conferințe duhovnicești cu următoarele teme:

1. Despre diferența dintre Învățător și Părinte duhovnicesc; Despre Spovedanie (vineri 20 octombrie, ora 18.30)
2. Despre relația dintre Părinte și Fiu; Despre filiație și conflictul dintre generații (sâmbătă 21 oct., ora 18.30)
3. Despre relația dintre om și Dumnezeu (duminică 22 octombrie, ora 12.30)

### PROGRAMUL LITURGIC ÎN SAPTAMANA 9 - 15 OCTOMBRIE

**Miercuri 11 octombrie:**

**Acatistul Sfântului Gheorghe** ..... 7.00 PM

**Vineri 13 octombrie:**

**Vecernie și TAINA SFÂNTULUI MASLU** ..... 6.00 PM

**(Părintele Hrisostom de la Putna va participa la Taina Sfântului Maslu)**

**Sâmbătă 14 octombrie: SF. CUV. PARASCHEVA**

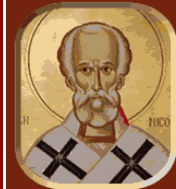
**Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas** ..... 8.30 AM

**Duminică 15 octombrie:**

**Utrenie și Sfânta Liturghie** ..... 8.30 AM

*Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu*

*917· 592· 2571 - mobil*



THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

## SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.  
Woodside, NY 11377



tel: (718)784-4453  
cell: (917)592-2571



## EVANGHELIA DIN DUMINICA A 20-A DUPĂ RUSALII

**I**n vremea aceea S-a dus Iisus într-o cetate numită Nain și împreună cu El mergeau ucenicii Lui și mulțime mare. Iar când S-a apropiat de poarta cetății, iată scoteau un mort, singurul copil al mamei sale, și ea era văduvă, iar mulțime mare din cetate era cu ea. Și, văzând-o Domnul, I s-a făcut milă de ea și i-a zis: Nu plânge! Atunci, apropiindu-Se, S-a atins de sicriu, iar cei ce-l duceau s-au oprit. Și a zis: Tinere, ție îți zic, scoală-te! Iar cel ce fusese mort s-a ridicat și a început să vorbească, iar Iisus l-a dat mamei sale. Și frică i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Proroc mare S-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său. (LUCA 7, 11 - 16)



## Sa ne invatam sa-i intelegem pe copiii nostri

Părinții trebuie să fie prieteni cu copiii lor. Desigur, această prietenie trebuie înțeleasă în mod corect. Aici nu este vorba de o prietenie ca cele cu tovarășii de joacă din curtea blocului sau cu colegii de la școală, nu trebuie să existe „tragere de șireturi”. Bineînțeles că nu poate exista egalitate în drepturi și de treaptă ierarhică între părinți și copii. Totuși, Domnul însuși îi numește pe Apostoli - iar prin ei pe toți următorii Săi - prieteni: De acum nu vă mai zic slugi, că sluga nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit pe voi prieteni (In 15, 15). Iar dacă vrem să devenim prieteni cu copiii noștri, trebuie să fim gata să le venim în ajutor în momentele grele, trebuie ca ei să găsească la noi întotdeauna înțelegere și compasiune, altfel spus capacitatea de a simți ceea ce simt ei. Ei așteaptă de la noi nu etichete de genul: „codaș”, „obraznic”, „neîndemânatic”, „dezordonat”, ci dorința de a face lumină în problemele lor, fiindcă cel n ai des agresivitatea, grosolănia, minciuna sunt la copii o reacție la problemele și tensiunea lor interioară. Am în vedere nu episoadele izolate de agresivitate, minciună sau vorbit urât, ci de prezența sistematică a fenomenelor acestora negative. Despre aceasta vom vorbi pe scurt în continuare. Comportamentul agresiv sistematic al copilului față de frați, tovarăși, pedagogi poate fi provocat tocmai de insuficienta atenție primită din partea părinților. Se știe că adolescenții care comit acte de agresiune provin, de regulă, din familii cu probleme.

Dacă părinții nu acordă suficientă atenție educației copilului, dacă în familie au loc certuri și scandaluri în mod frecvent, aceasta poate provoca un protest sui generis al copilului: școlarul poate începe să învețe prost, să se bată cu tovarășii săi de vârstă, să fie obraznic cu pedagogii. Și asta nu neapărat fiindcă părinții nu s-au străduit să-l educe. Copilul trăiește un mare stres fiindcă nu este pace între părinți. El nu poate influența situația, nu poate rezolva problema, și tensiunea lui interioară se transformă în agresiune exterioară. El vrea astfel, în mod inconștient, să atragă atenția părinților asupra faptului că situația din familie e anormală, și bineînțeles că vrea ca aceștia să înceteze, în sfârșit, să se mai certe și să înceapă să se ocupe de el, sări acorde atenție. Comportamentul agresiv, conflictual, al copilului mai poate fi stimulat și de anumite filme și jocuri pe calculator. Totuși, chiar dacă în familie totul este normal copiii își necăjesc adesea tovarășii de joacă și prin comportamentul lor turbulent îi deranjează pe toți cei din jur. În acest caz este foarte bine ca energia debordantă a copilului să fie îndreptată pe făgașul convenit. Poate că pur și simplu are un priso de forțe fizice și de energie, și atunci poate fi dat, de exemplu, la o secție sportivă: atunci îi va rămâne mult mai puțin timp și putere pentru năzdrăvăniile bătăi. În general, excesul de timp liber este distructiv pentru copiii de orice vârstă. Este foarte bine dacă reușim să-i angrenăm într-o activitate utilă până și pe copiii preșcolari: de pildă, să-i înscriem la diferite cercuri și secții.

Să discutăm acum despre minciună. Rare sunt cazurile când un copil spune doar adevărul, dar este rău atunci când el începe să ne înșele în mod frecvent. Lucrul acesta trebuie deja să ne pună pe gânduri. De ce mint copiii? Adeseori, de frică. Părinții manifestă o severitate exagerată, iar copilul, de frica pedepsei ori a vreunei alte reacții părintești neplăcute, ascunde notele proaste, le falsifică sau dozește cioburile unei vase pe care a spart-o. Dacă copiii încep să-și înșele părinții în mod sistematic, asta arată că în relația lor nu este suficientă încredere și căldură. Copilul trebuie să știe că mult mai mult decât greșeala în sine pe părinți îi amărăște lipsa de sinceritate și onestitate a odraslei lor. Atunci când aceasta minte, nu face decât să agraveze situația. Copilul trebuie să știe însă că nu va fi ocărât pentru greșeală, ci ajutat să înțeleagă cu ce a greșit și să rezolve problema. Trebuie să i se explice că minciuna presupune pierderea încrederii, a bunelor relații dintre oameni, că părinții îl iubesc și că pedeapsa însăși este doar o măsură spre învățură de minte și îndreptare. Dacă nu dăm atenție minciunilor, acestea pot degenera într-o deprindere dăunătoare. Copilul începe să mintă și să inventeze chiar și atunci când n-are nici o nevoie să facă asta, pur și simplu din inerție. Mulți copii nu atât mint, cât fabulează: le povestesc colegilor, tovarășilor de joacă și chiar adulților tot felul de născociri despre ei și despre părinții lor. În principiu, în aceste produse ale fanteziei copilărești nu este nimic patologic. Toți copiii inventează și dau frâu liber imaginației - și, de regulă, ei știu foarte bine unde este hotarul dintre minciună și fantezie. Rău este atunci când copiii încep să trăiască în lumea pe care și-au inventat-o, când se refugiază în ea ca să scape de realitatea ce-i înconjoară. Și asta poate fi un semn că situația din familie nu este deloc roz și că lipsesc contactul cu părinții și atenția din partea acestora. Dacă copilul năzuiește spre o pseudorealitate de acest gen, cum ar fi cea virtuală, înseamnă că se simte rău și se plictisește în lumea adevărată. Asta poate veni din lipsa comunicării cu tovarășii de vârstă sau cu părinții. În fanteziile lor, copiii de acest gen își imaginează adeseori ceea ce le lipsește în viață. De pildă, micuțul

povestește la școală că tatăl lui este un mare călător, cel mai puternic și mai viteaz bărbat, care a cutureiat întreaga lume și l-a luat de multe ori cu el în expediție - când de fapt tatăl aproape că nu se vede cu el, e divorțat de multă vreme de mama lui, vine doar o dată pe lună să-l viziteze și nu este decât un funcționar obișnuit. Nu întâmplător copiii crescuți la orfelinat au o imaginație foarte bogată. Ei vor iubire adevărată, o familie adevărată și comunicare adevărată, și în fata realității reci și lipsite de confort se refugiază în lumea imaginației. Trebuie, de asemenea, să spunem că unii copii au din fire o fantezie bogată. Aceasta este o particularitate a lor, s-ar putea spune chiar un dar. Pur și simplu au o structură creativă a minții și, cu timpul, asta poate chiar să le folosească în alegerea profesiei.

Să vorbim puțin despre interdicții și pedepse. Interdicțiile vor avea putere numai atunci când cuvântul părinților va fi rostit cu autoritate reală. Ascultarea ce vine doar din frica de băț nu este eficace. În primul rând, așa nu se va stabili niciodată contactul cu copilul. În al doilea rând, mai devreme sau mai târziu va veni momentul când copiii vor înceta să se mai teamă de pedeapsă. Atunci vor fi necesare cu totul alte relații, iar acestea nu au fost stabilite când trebuia. Așadar, părinții vor obține o ascultare reală din partea copilului doar atunci când vor fi nu șefi severi, ci autorități reale. Părintele cu autoritate știe care este viața interioară a copiilor săi, aceștia pot discuta oricând cu el bucuriile și problemele lor. Dacă interzice ceva, interdicția este rațională, întemeiată. El le oferă copiilor explicația interdicției sau pedepsei. Părintele cu autoritate nu numai că reprezintă un exemplu pentru copii - el e capabil să-i antreneze după sine, să le dea orientarea necesară și modelul corect. Totuși, nici măcar un părinte cu autoritate nu trebuie să facă abuz de interdicții. Atunci când interdicțiile sunt prea multe, copilul încetează să le mai bage în seamă. Ele se transformă într-un „zgomot de fond” lipsit de sens. Repetate la nesfârșit, cuvintele „nu”, „nu se poate”, „să nu îndrăznești” își pierd orice noimă. Există următoarea lege: „Dacă vrei să spui: «nu», acest «nu» să fie rostit pe fondul multor «da»”. Nu trebuie să-i interzici copilului literalmente tot ce cere. Trebuie să facem distincție între lucrurile principale (ceea ce realmente este dăunător pentru el) și cele secundare. Într-o carte despre educarea copiilor am citit că aceștia răspund mult mai bine la indicațiile pozitive, în care nu este prezentă negația. De pildă, mai eficace e nu să spui: „Nu împrăștia jucăriile!”, „Nu chinu pisica!”, ci să formulezi la modul pozitiv: „Joacă-te ordonat, adună jucăriile în cutie”, „Pisica este ființă vie, o doare când te joci cu ea așa, ai grijă să n-o doară”. Interzicându-le ceva copiilor, trebuie să ne străduim ca interdicția să poată fi realmente îndeplinită, iar severitatea noastră să fie justă. Și pedepsele trebuie să fie un fenomen nu zilnic (altfel copilul se obișnuiește cu ele și nu dau nici un rezultat), ci excepțional. Și trebuie să pedepsim în mod rațional. De pildă, există copii asupra cărora n-au efect pedepsele corporale, dar care resimt puternic privarea de dulciuri sau de desene animate.

În general însă, nu trebuie să sperăm că prin pedepse și interdicții îi putem feri pe copii de toate necazurile. Să ne amintim cum eram noi în copilărie. Probabil că sunt rari copiii care, de pildă, nu s-au lipit cu buzele sau cu limba de vreo țevă metalică pe ger, deși părinții i-au prevenit de o mie de ori să nu facă asta. Toți copiii fac greșeli, prostii, și asta le aduce o experiență de viață neprețuită. Principalul este ca ei să nu comită în viață erori și păcate grave. Noi, părinții, care ne frământăm pentru odraslele noastre dragi, trebuie să ne rugăm mai mult pentru ele, încredințând viața lor lui Dumnezeu, și, de asemenea, să avem încredere în ei.

Există expresia: „Cu toții ne tragem din copilărie.” Copiii noștri ne sunt dați ca să-i educăm și după aceea să le dăm drumul în viața adultă. Timp nu ni s-a dat prea mult ca să facem asta. Trebuie să punem în ei tot ce e „rațional, bun, veșnic”, precum și bazele credinței și moralității ortodoxe, înaintea vârstei școlare: după aceea va fi cu mult mai greu să facem asta, căci înainte de școală micuțul comunică în principal cu părinții, aceștia sunt pentru el autoritatea principală și principalul exemplu de urmat, el absoarbe ca un burete tot ce vede în familie, dar când intră în viața școlară începe să comunice activ cu alți oameni, cu pedagogii și cu colegii, iar aceștia exercită asupra lui o mare influență, care nu e întotdeauna pozitivă. Mai târziu, la vârsta adolescenței, copilul aproape că nu mai este educabil și este foarte greu să-i influențăm.

La spovedanie vin deseori părinți care literalmente plâng că și-au neglijat copiii, că n-au fost în stare să-i crească în credința ortodoxă și că nu au lost pentru ei niște exemple de viață morală. Copilăria e o perioadă când nu numai că îi educăm pe copiii noștri, ci ne și construim relația cu ei - și dacă n-am fost în stare să devenim apropiați sufletește și duhovnicește de ei înainte să ajungă la vârsta adolescenței, după aceea va fi extrem de greu să facem asta.

Pr. Pavel Gumerov